

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เมื่อพบว่ามีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดจะต้องถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการพิสูจน์ความผิด ถูกฟ้อง ใดก็ตาม ในบางกรณีพนักงานสอบสวนอาจไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการได้เนื่องจาก ผู้ต้องหาอาจถูกคุมขังไว้ในเรือนจำหรือทัณฑสถานจากการกระทำความผิดในคดีอื่น ซึ่งระเบียบ สำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 99 กำหนดให้ พนักงานอัยการประจำศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ผู้ต้องหาต้องโทษจำคุกอยู่นั้น เป็นผู้รับ สำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีต่อไป แต่การดำเนินการดังกล่าวยังมี ข้อติดขัดบางประการ ทำให้ปัจจุบันพนักงานอัยการไม่สามารถรับสำนวนการสอบสวนไว้เพื่อ ดำเนินคดี รวมถึงเคยมีคำพิพากษาของศาลกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ว่า ให้ทำการฟ้องผู้ต้องหา ต่อ ศาล ณ ท้องที่ที่การกระทำความผิดเกิดขึ้น ขณะที่วิธีการปฏิบัติในการนำตัวผู้ต้องหาขึ้นฟ้อง ต่อศาลนั้น พนักงานสอบสวนต้องนำตัวผู้ต้องหามาส่งให้พนักงานอัยการพร้อมสำนวนด้วย และพนักงาน อัยการต้องนำตัวผู้ต้องหาไปปรากฏตัวต่อหน้าศาล และหากมิได้ตัวผู้ต้องหามาด้วย ศาล จะไม่ ประทับรับฟ้อง ขณะเดียวกัน หากมีการนำตัวผู้ต้องหาจากเรือนจำจังหวัดหนึ่ง แล้วไปขึ้นศาล ในอีกจังหวัดหนึ่งซึ่งอยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลกัน ย่อมก่อให้เกิดปัญหาภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการ ยุติธรรม รวมถึงความเสี่ยงที่ผู้ต้องหาหรือจำเลย หลบหนีระหว่างการนำตัวมาขึ้นศาล เพื่อแก้ไข ปัญหาดังกล่าว จึงทำการศึกษาบทบัญญัติของไทยเปรียบเทียบกับบทบัญญัติของสหรัฐอเมริกาและ เครือรัฐออสเตรเลีย ได้ข้อสรุปดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและการดำเนินคดี ผู้ต้องหาในกรณีที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญา มาตรา 142 วรรคสาม กำหนดไว้ว่า ในกรณีที่ ผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว ให้พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจ ตามท้องสำนวนว่าควรส่งฟ้องหรือส่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน ในกรณีที่

พนักงานสอบสวนมีความเห็นว่าควรฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว หรือผู้ต้องหาซึ่งถูกแจ้งข้อหาได้หลบหนีไป

อนึ่ง เนื่องจากมีการแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 47 บัญญัติให้เรือนจำหรือทัณฑสถานเป็นภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุก ทำให้ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ถูกจำคุกต้องโทษอยู่มีอำนาจชำระคดีได้ ทำให้พนักงานอัยการประจำศาลนั้นมีอำนาจฟ้องคดี พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จึงสามารถส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการประจำศาลนั้นเพื่อฟ้องคดีได้ แม้ว่าจะอยู่คนละเขตท้องที่หรือคนละจังหวัดก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับการแก้ไขระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 หมวดที่ 4 การฟ้องและการดำเนินคดีชั้นศาล ข้อ 99 ที่บัญญัติให้พนักงานอัยการประจำศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ผู้ต้องหาต้องโทษจำคุกอยู่นั้น เป็นผู้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีต่อไป แต่ในทางปฏิบัติกลับมีปัญหาอุปสรรคบางประการ ทั้งนี้เนื่องจากพนักงานอัยการจะรับสำนวนการสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาได้ต่อเมื่อ คดีอื่นซึ่งส่งผลทำให้ผู้ต้องหาจำคุกอยู่นั้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกแล้ว ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องขอหนังสือรับรองว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีถึงที่สุดแล้วมาประกอบสำนวนคดี ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาคือเป็นความยุ่งยากในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนมาก โดยเฉพาะหากผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่นซึ่งอยู่ห่างไกลจากพื้นที่ความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวน เพราะในปัจจุบันการขอหนังสือรับรองคดีถึงที่สุดดังกล่าว ผู้ยื่นคำขอต้องไปยื่นขอ ณ ศาลที่มีคำพิพากษาด้วยตนเอง

เห็นว่า การขอหนังสือรับรองคดีถึงที่สุดนี้ หากกำหนดให้พนักงานสอบสวนต้องเดินทางไปขอหนังสือรับรองยังศาลที่มีคำพิพากษาซึ่งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลทำให้ต้องมิงงบประมาณในการเดินทาง การพักค้างแรม และค่าใช้จ่ายในการขอหนังสือรับรองดังกล่าว ทำให้เสียทั้งเวลาและค่าใช้จ่ายโดยไม่มีเหตุจำเป็นใด ๆ รวมถึงไม่คุ้มค่ากับการปฏิบัติงาน อีกทั้งการขอหนังสือรับรองคดีดังกล่าวยังเป็นเพียงอุปสรรคในทางปฏิบัติในเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับหน้าที่ที่เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมจะต้องปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด รวมถึงจะต้องให้ความคุ้มครองต่อสิทธิของผู้ต้องหาและต้องดำเนินการทุกขั้นตอนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้รวดเร็วและเป็นธรรมต่อผู้ต้องหา ดังนั้น เพื่อขจัดปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นดังกล่าว จึงเห็นว่า ควรมีการนำเทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบันมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมให้มากที่สุด โดยมีการกำหนดแนวปฏิบัติใหม่ ให้ พนักงานสอบสวนสามารถยื่นขอหนังสือรับรองว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีถึงที่สุดแล้ว ผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

2) ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติของพนักงานอัยการในการดำเนินคดีผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น

มาตรา 99 วรรคแรก แห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 บัญญัติไว้ว่า “สำนวนการสอบสวนที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่น หากคดีอื่นนั้นศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกให้พนักงานอัยการประจำศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ผู้ต้องหาต้องโทษอยู่นั้น เป็นผู้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีต่อไป”

ถึงแม้บทบัญญัติดังกล่าวจะกำหนดให้พนักงานอัยการที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำจะสามารถรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนที่ทำการสอบสวนคดีในพื้นที่อื่นได้ แต่ในทางปฏิบัติกลับมีปัญหาคือ เมื่อพนักงานอัยการประจำศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ผู้ต้องหาต้องโทษอยู่นั้น รับสำนวนการสอบสวนมาจากพนักงานสอบสวนแล้ว แต่กลับไม่สามารถฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลได้ เนื่องจากในปัจจุบันศาลไม่ประทับฟ้อง เนื่องจากเห็นว่าไม่ใช่ท้องที่ที่เกิดเหตุ และไม่สะดวกต่อการสืบพยาน รวมถึงเคยมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14/2537 ซึ่งกำหนดให้ไปยื่นฟ้องต่อศาลในท้องที่ที่ความผิดเกิด ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติคือจำนวนเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์มีน้อยและไม่เพียงพอที่จะนำตัวผู้ต้องขังไปมอบให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องผู้ต้องขังในคดีอื่นได้ โดยเฉพาะหากมีกรณีที่จะต้องควบคุมตัวผู้ต้องหาไปขึ้นศาลพร้อมกันหลายคดีและเป็นคดีที่เกิดในพื้นที่ห่างไกล ถึงแม้ในทางปฏิบัติจะมีข้อตกลงระหว่างสำนักงานตำรวจแห่งชาติและกรมราชทัณฑ์ ให้กรมราชทัณฑ์ขอความร่วมมือมายังสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อขอกำลังพลไปช่วยในการนำตัวผู้ต้องขังมายังศาลดังกล่าวได้ก็ตาม แต่ก็ยังมีปัญหาอื่น เช่น ความเสี่ยงต่อโอกาสที่ผู้ต้องหาจะหลบหนี หรือกรณีการบุกชิงตัวผู้ต้องหาระหว่างการนำตัวผู้ต้องขังมายังศาล โดยเฉพาะในคดีที่ผู้ต้องหาเป็นผู้มีอิทธิพล ต้องใช้กำลังพลในการคุ้มครองเป็นจำนวนมาก ทำให้ใช้งบประมาณของรัฐไปอย่างไม่คุ้มค่า

จึงเห็นว่า เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินกระบวนการยุติธรรม ควรมีการกำหนดให้ทำการไต่สวนผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น โดยการประชุมทางจอภาพได้ผ่านทางการออกข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาในการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับจำเลย เพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยในคดีอาญาจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในคดีที่สองเสร็จสิ้นจนคดีถึงที่สุดไปโดยเร็ว เพื่อประโยชน์ในการในการขอรับสิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามข้อกำหนดของกรมราชทัณฑ์ ไม่ว่าจะเป็นการขอลดโทษ หรือการขออภัยโทษ ฯลฯ และเพื่อให้กระบวนการยุติธรรมของไทยดำรงความยุติธรรมได้มากขึ้นในราคาค่าต้นทุนที่ถูกลง

3) ปัญหาเกี่ยวกับดุลพินิจในการรับฟ้องของศาลกรณีฟ้องจำเลย ณ ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุกในคดีอื่น

มาตรา 99 แห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 กำหนดเกี่ยวกับกรณีที่ต้องหาถูกคุมขังในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น หากคดีอื่นนั้นศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก พนักงานอัยการประจำศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ผู้ต้องหาต้องโทษจำคุกอยู่นั้น มีอำนาจรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีต่อไป

อนึ่ง บทบัญญัติดังกล่าวมีการแก้ไข โดยสืบเนื่องมาจากการแก้ไข มาตรา 47 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้บัญญัติว่า ภูมิลำเนาของผู้ซึ่งถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่ เรือนจำ หรือทัณฑสถานที่ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกจำคุกอยู่นั้นจะได้รับการปล่อยตัว ดังนั้น ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำหรือทัณฑสถานที่ผู้ต้องหาจำคุกอยู่จึงเป็นศาลที่มีอำนาจชำระคดีตามมาตรา 22 (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ปัญหาที่ผ่านมาก็คือ ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำหรือทัณฑสถานกลับไม่ยอมประทับฟ้องในคดีดังกล่าวไว้พิจารณา เนื่องจากอ้างว่าจะเป็นการไม่สะดวกต่อพยานและให้แนวปฏิบัติไว้ว่า ให้พนักงานอัยการที่มีเขตอำนาจสถานที่เกิดเหตุยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลที่อยู่ในเขตอำนาจตามสถานที่เกิดเหตุ ดังที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14/2537 ซึ่งกำหนดให้ไปยื่นฟ้องต่อศาลในท้องที่ที่ความผิดเกิด เป็นต้น เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 22 (1) มิได้เป็นบทบังคับให้ศาลชั้นต้นที่จำเลยมีที่อยู่ในเขตอำนาจต้องรับชำระคดีที่โจทก์ฟ้องศาลชั้นต้นจึงใช้ดุลพินิจที่จะรับชำระคดีเช่นนั้นหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความสะดวกในการพิจารณาคดี ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 22 บัญญัติเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลที่ชำระคดีไว้ว่า เมื่อความผิดเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่า ได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลใดให้ชำระที่ศาลนั้น แต่ถ้าเมื่อจำเลยมีที่อยู่ หรือถูกจับในท้องที่หนึ่ง หรือเมื่อเจ้าพนักงานทำการสอบสวนในท้องที่หนึ่งนอกเขตของศาลดังกล่าวแล้ว จะชำระที่ศาลซึ่งท้องที่นั้นๆ อยู่ในเขตอำนาจก็ได้

จึงเห็นว่า นอกจากมีการออกข้อบังคับของประธานศาลฎีกากำหนดให้สามารถนำการพิจารณาคดีผ่านทางจอภาพมาใช้ได้โดยนำบทบัญญัติของกฎหมายของสหรัฐอเมริกามาใช้เป็นแนวทางในการออกข้อบังคับดังกล่าวแล้ว การจะนำการพิจารณาคดีผ่านทางจอภาพมาใช้ได้ไม่ควรกำหนดให้เป็นดุลพินิจของศาล แต่ควรมีการกำหนดให้เป็นความสมัครใจของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งในส่วนของผู้เสียหาย พยาน และจำเลย และหากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเห็นว่า การพิจารณาคดีโดยการประชุมผ่านทางจอภาพยังคงดำเนินต่อไปจะส่งผลกระทบต่อความเป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา สามารถร้องขอให้การพิจารณาคดีนั้นสิ้นสุดได้โดยทันที ทั้งนี้

เพื่อให้เป็นช่องทางที่สามารถดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้มีความรวดเร็วยิ่งขึ้น ในราคาต้นทุนที่ถูกลง โดยการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นมากในปัจจุบัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ปัญหาการดำเนินคดีกรณีผู้ต้องหาถูกอายัดตัวอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและการดำเนินคดีผู้ต้องหาในกรณีที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น

ขอเสนอให้มีการแก้ไขวรรคสามและเพิ่มเติมวรรคห้าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญา มาตรา 142 จากเดิมที่กำหนดไว้ว่า

มาตรา 142 “ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราวหรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวน การสอบสวนว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วยความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ ให้ขอเองหรือขอให้พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว หรือผู้ต้องหาซึ่งถูกแจ้งข้อหาได้หลบหนีไป

แต่ถ้าเป็นความผิด ที่พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามเปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้ แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน”

โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 142 “ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราวหรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวน การสอบสวนว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วยความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราวถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ ให้ขอเองหรือขอให้พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรส่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว ให้ขอสำเนาหนังสือรับรองจากศาลที่มีคำพิพากษาให้จำคุกผู้ต้องหามาประกอบไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย หรือผู้ต้องหาซึ่งถูกแจ้งข้อหาได้หลบหนีไป

แต่ถ้าเป็นความผิด ที่พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามเปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

การขอหนังสือรับรองตามวรรคสาม ศาลที่มีคำพิพากษาใช้วิธีการส่งสำเนาหนังสือรับรองให้แก่พนักงานสอบสวนทางอิเล็กทรอนิกส์ได้”

ทั้งนี้เพื่อเป็นการลดภาระด้านเวลาและค่าใช้จ่ายแก่พนักงานสอบสวนและกระบวนการยุติธรรมในการต้องเดินทางไปขอหนังสือรับรองว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีถึงที่สุดแล้วมาประกอบสำนวนคดี ณ ศาลที่มีคำพิพากษาด้วยตนเอง

2) ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติของพนักงานอัยการในการดำเนินคดีผู้ต้องหาที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น

ขอเสนอให้ออกข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการพิจารณาคดีของศาลในลักษณะการประชุมทางจอภาพ พ.ศ. .... โดยให้มีหลักการสำคัญคือ

ให้ศาลใช้ดุลพินิจอนุญาตให้นำวิธีการประชุมทางจอภาพมาใช้ในการพิจารณาคดีของศาลได้เฉพาะกรณีจำเลยถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น ในกรณีมีเหตุจำเป็น โดยต้องคำนึงถึงความจำเป็นของการเคลื่อนย้ายจำเลยมาศาลกับการที่จะได้รับการพิจารณาที่เป็นธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของจำเลยในการต่อสู้คดีซึ่งอาจทำให้จำเลยได้รับผลกระทบจากการที่จำเลยไม่ได้อยู่ในห้องพิจารณาคดี

ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาในการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับจำเลย เพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยในคดีอาญาจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในคดีที่สองเสร็จสิ้นจนคดีถึงที่สุดไปโดยเร็ว เพื่อประโยชน์ในการในการขอรับสิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามข้อกำหนดของกรมราชทัณฑ์ ไม่ว่าจะเป็นการขอลดโทษ หรือการขอภัยโทษ ฯลฯ และเพื่อให้กระบวนการยุติธรรมของไทยดำรงความยุติธรรมได้มากขึ้นในราคาต้นทุนที่ถูกลง

3) ปัญหาเกี่ยวกับดุลพินิจในการรับฟ้องของศาลกรณีฟ้องจำเลย ณ ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุกในคดีอื่น

ขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมวรรคสองมาตรา 22 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จากเดิมที่บัญญัติไว้ว่า

มาตรา 22 เมื่อความผิดเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้น แต่ถ้า

(1) เมื่อจำเลยมีที่อยู่ หรือถูกจับในท้องที่หนึ่งหรือเมื่อพนักงานทำการสอบสวนในท้องที่หนึ่งนอกเขตของศาลดังกล่าวแล้วจะชำระที่ศาลซึ่งท้องที่นั้น ๆ อยู่ในเขตอำนาจก็ได้

(2) เมื่อความผิดเกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรไทยให้ชำระคดีนั้นที่ศาลอาญา ถ้าการสอบสวนได้กระทำลงในท้องที่หนึ่งซึ่งอยู่ในเขตของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้นด้วย

โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

มาตรา 22 เมื่อความผิดเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้น แต่ถ้า

(1) เมื่อจำเลยมีที่อยู่ หรือถูกจับในท้องที่หนึ่งหรือเมื่อพนักงานทำการสอบสวนในท้องที่หนึ่งนอกเขตของศาลดังกล่าวแล้วจะชำระที่ศาลซึ่งท้องที่นั้น ๆ อยู่ในเขตอำนาจก็ได้

(2) เมื่อความผิดเกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรไทยให้ชำระคดีนั้นที่ศาลอาญา ถ้าการสอบสวนได้กระทำลงในท้องที่หนึ่งซึ่งอยู่ในเขตของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้นด้วย

กรณีจำเลยมีที่อยู่ในเรือนจำที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น จำเลยมีสิทธิยื่นขอและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องสมัครใจ ศาลที่ชำระคดีมีคำสั่งให้นำวิธีการประชุมทางจอภาพมาใช้ได้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้เสียหาย พยานและจำเลยในคดีอาญา ให้การพิจารณาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม และหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นว่า การนำการประชุมทางจอภาพมาใช้จะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ตนเอง จะร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยุติการพิจารณาคดีนั้นเสียก็ได้ และจะร้องขอให้นำวิธีการประชุมทางจอภาพมาใช้ในคดีดังกล่าวอีกไม่ได้

ทั้งนี้เพื่อให้เป็นช่องทางที่สามารถดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้มีความรวดเร็วยิ่งขึ้น ในราคาต้นทุนที่ถูกลง โดยการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นมากในปัจจุบัน